

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. IV. De dulci, suavi, & delicioso Dei amore, qui inde provenit, quod
Deus in anima, per orationem quietis, quæ per vbera Dei
repræsenta[n]tur, habitet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

verba significare, & nondum nos intel ligere velle, quamam flor de
 licia, quibus Maieftas ipfius his in Canticis cum animabus diffin
 uietur? quæ eius in illam illicia, quæ fuauitates? Nam vel vnam hor
 rum verbum fatis fit, ad nos in te penitus liquefaciendos Benedi
 ctus esto tu Domine; nam à parte tua nihil omnino amittemus. Per
 quot vias, per quot rationes & modos amorem nobis exhibes, nescio
 licet per labores, per tam diram & immanem mortem, per tormentum
 adhæc quotidie iniurias patiendò & femper ignoscendo. Necpe
 hos solum modos, verum etiam per verba quædam, quibus animam
 quæ te diligit vulneras, quibus in his Canticis eâ compellas, & que
 in eam, vt ijs viciffim te ipsa compellet, edoces: nescio enim quomodo
 quis ea ferre queat, nisi tu, vt qui ea sentit ferre valeat, opè ferat
 ac non quidem sicuti ea ferri merentur, sed prout ea ferre imbecitas
 nostra potest. Quamobrem Domine, aliud à te in hac vita non
 peto, quàm vt me *Osculo oris tui osculeris*; idque taliter, & tam intente
 licet ab hac amicitia & vnione me diuellere cupiam, planè non po
 sum. Sit, obsecro, Domine vitæ meæ voluntas mea ita semper
 tua non recedendo subiecta, vt nihil omnino sit quod me impedi
 ac dicere possim (Deus meus, & gloria mea) *vbena tua meliora & diu
 diora esse vno.*

CAPVT IV.

DE DVLCI, SVAVI, ET DELICIOSO DEI AMORE, qui
 inde provenit, quod Deus in anima, per orationem quietus, quæ per
 vbera Dei representatur, habitet.

Meliora sunt vbera tua vno, fragrantia vnguentis optimis.

Q Vam magna, carissima, in hisce verbis latent secretal dei
 minus, vt ea re ipsa sentite possimus: etenim non nisi difficillime
 possunt ea verbis declarari. Quando ergo Maieftas illius, per mag
 nam misericordiam suam, hanc sponte postulationem concedere
 dignatur, tali quadam amicitia specie cum anima tractare incipit
 vt illa solæ intellectura id litis, quæ de facto id experiri. Meliora
 de hac (vt dixi) in duobus libris (quos, si Domino placuerit, post
 mortem meam videbitis) scripsi, & quidem valde spectatim ac dete
 sè, quia vos credo ijs opus habituras, vnde hic ea non nisi obiter
 gam: nescio autem, an ijsdem ea verbis hic potero describere, quæ
 Dominus illic mihi declarare dignatus est.

*Ille amor
 dulcis maie
 stis dulcedis.* In interiore ergo animæ parte magna quædam sentitur suavitatis
 tâ singularis: fatis vt sentiatur & appareat, Dominum ei a domino
 cinam esse. Non est hæc instar deuotionis illius, quæ hominibus

solet lacrymas elicere, & ad plorandum commonere; nam esto hæc
 equamdam in illo teneritudinem causentur, quando aut ob passionē
 Domini, aut ob peccatum aliquod nostrum ploramus; non tamē tā
 ea magnum quid est, atque hæc oratio de qua loquitur; quam quietis
 nomino, ob eam quam in omnibus animæ potentijs excitat tran-
 quillitatem; adeo vt Deum homo plane ad voluntatem & imperium
 suum habere videatur. Quamquam fatendum sit, interdum eam &
 alio quodam modo sentiri, quando nimirum anima adeo absorpta
 non est, sed in hac suavitate videtur totus homo, interior æquē at-
 que exterior, confortari, tamquam si intra animæ medullas suavissi-
 mam quoddam vnguentum, ad instar redolentissimæ cuiusdam fra-
 grantiæ, inijceretur. Nam vti, dum derepente ac subito in locum ma-
 xima quadam fragrantia, quam non vna sola res, sed multa simul
 exhibet, refertur ingredimur; nescimus quisnam is odor sit, aut vnde
 proficiat, sed tamen ab eo totæ petremur. Ad eundem modū
 videtur suavissimus hic Dei nostri amor in animam ingredi, idque tā-
 tum suauitate, vt eam repleat, satisficiat, ac delectet, intelligere
 tamen nequeat quid sit. Hoc scilicet est, quod sponsa hic conue-
 nienter ad meum propositum dicit; *Meliora sunt vbera tua vino, fragran-
 tiarumque optima.* Siquidem non intelligit, quomodo aut vndenam
 banum hoc ingreditur; vellet namque, ipsum minimè perdere, vel-
 let non mouere se, ac ne oculos quidem ad videndum attollere, ne
 ipsum abeat aut se subducatur. Et quoniam eo quo dixi loco, scripsi
 quid animam hic facere oporteat, quo fructum inde capiamus, (id-
 que tantum, ad aliquid vobis significandum & declarandum eorum
 de quibus hic tracto) aliud hic dicere nolo, quam Dominum ita tum
 animæ in hac amicitia ostendere, se velle tā arctā ac particularē cū ea
 amicitia colere, nihil vt inter ambos diuisum aut separatū sit. hic ve-
 ro magnæ ei veritates comunicantur. Est enim lux hæc tam magna, vt
 eius visum perstringat, quo intelligere ipsa nequeat quid sit lux, ipsa-
 que mundi huius vanitatē videre & intelligere faciat, esto magister
 a quo edoceatur, non bene videat. quamquam apertissimè intelli-
 gat & sentiat, ipsum apud se esse. at tam bene edocta manet, eosque
 in se percipit effectus, & in virtutibus practicandis fortitudinem, vt
 se ipsam postea non cognoscat, & aliud facere, aut dicere nollit,
 quam Dominum laudare. Cū autem in hac fruitione est, adeo
 est absorpta & imbibita, vt non tam in se esse, quam diuinam quan-
 titatem ebrietatem pati videatur, vt, quid velit aut petat, nesciat. Deniq;
 nihil seit de se ipsa; verum tamen adeo extra se non est, vt eorum quæ
 sunt, non aliquid intelligat aut percipiat.

Lzz 2

Porto

*nis est, quæ
 nascitur ex
 assistentiā
 Dei in an-
 ma.
 Suauitatis
 huius prin-
 cipium.
 Vnde ani-
 ma suauis-
 sime & gra-
 tiosa.*

*Effectus o-
 rationis
 quietis
 Lux.
 Claritas.
 Robur in
 virtutibus.*

*De anima
suspensione,
qua ab hac
amoris dul-
cedine nas-
citur.*

Porro cum opulentissimus hic sponfus eas ditare, & malis
delicijs cupit perfundere, adeo eas in se conuertit, vt, sicuti damus
ob nimiam delectationem & gaudium viribus deficit, anima
diuinis illis brachijs suspensam esse, & diuino illi lateri & vberibus
adhaerere existimet: vt aliud nō faciat quam ferui, sustentata
lacte illo diuino, quo eam sponfus suus lactat & sustentat, ac lenge
meliozem reddat, quo ipsam possit delicijs perfundere, vtque
tidie plura mereatur.

Quando vero iam ab illo somno & caelesti ebrietate exper-
eitur, est velut consternata atque attonita, & sancta quadam
affecta; vt mihi merito verba illa dicere posse videatur, *Meliora
vera tua vino*. Nam quando in ebrietate hac erat, putabat se
non posse ascendere: at cum se iam in altiore gradu constitutam,
que in immentia illa Dei magnitudine plane detentam contem-
ptat, vt se iam magis corroboratam esse videat, eum tenerrime & deli-
tissime vberibus comparauit, dicens: *Meliora sunt vbera tua vino*. Nec
quemadmodum infans nescit quomodo crescat, nec nouit quomodo
sugat; nam eo mamillam etiam non quarente, & nihil ad
faciente, saepe in os eius papilla ingeritur: ita & hic sese reser-
nam anima quid de se fiat, & num aliquid faciat, prorsus ignorat,
non scit quomodo, aut vnde (imo ne quidem intelligere id potest,
magnum hoc bonum sibi aduenerit.

Non eritis porro, id, maximum bonum & gaudium esse quod
ab homine hac in vita gustari potest, tamen si omnes mundi volun-
tes & deliciæ simul conglobarentur. Videt quippe ipsa se enutritam
& melioratam, ac nescit quando id promerita sit: magnas quoque
virtutes edoctam, vt tamen magistrum à quo edocta sit, non videt
virtutibus item corroboratam, ac delicijs delibutam ab eo quod
scit, & potest id facere. Nescit tamen, cui id comparet, nisi forte
creationi & disluationi matris cuiuspiam, infanculum suum
diligentis, eum enutrientis & deliciose habentis.

Det vtinam nobis, carissima, Dominus noster, vt intelligam
aut (vt melius dicam) gustare (aliter enim si dicatur, intelligi non po-
test) possimus, qualis sit animæ fructio, quando sic est constituta. At
sunt nunc homines mundani cum suis diuitijs & dominijs, cum
nibus suis voluptatibus, honoribus & epulis; qui licet omnibus
sine laboribus ijs quos hæc includunt (quod prorsus impossibile
frui possent, numquam tamen, ne per mille quidem annos
gaudium & voluptatem pertingent, quod anima, quam Deus
hunc ad statum euehit, vno momento sentit. Si enim S. Paulus

Rom. 8.

cas, nō esse condignas passiones & labores huius mundi ad gloriam quam expectamus: ego sane dico, eas non esse condignas, nec mereri, vt vel vnam voluptatis, recreationis & gaudij illius, quam Dominus hic dat animae, horam habeant; nec vllum gaudium ac voluptatem cum illis posse (prout mihi videtur) comparari, nec vllum bonum inem tam suauem Domini suauitatem atque vnionem tam vnitam, & amorem qui adeo declarat & ostendat, quam sint mundi huius res viles, posse promereri. Quasi vero labores illius sint aliquid, vt cum hac voluptate comparentur: nam si pro Deo hi non tolerantur, nihil iuuant, si vero pro eo tolerantur, Maiestas illius eos etiam pro virtutum nostrarum magnitudine solet immittere & temperare: adeo scilicet eos ipsi, vt pote miseri & pusillanimes, exhortantur.

Expurgamur tandem, o Christiani, o filiae meae (per amorem Domini vos obsecro) ab hoc mundi somno, & consideremus, eum, quod ex eo mando nos manet praemium, non reseruare vsque in alteram vitam, sed iam tum in hac praesente vita nobis id soluere incipere. Quis, o mi Iesu, exponere & declarare posset commodum & bonum, quod in eo situm vt ipsi nos in Domini huius nostri brachia conijciamus, & quoddam cum Maiestate illius pactum ineamus, dicentes, *Ego dilecto meo, & dilectus meus mihi, & Curam gerat ille rerum mearum, ego rerum illius: nec tantum nos ipsos amemus, vt oculos nobis multos etiamus, vt vulgo dici solet. Rursus ergo dico, Deus meus, & iterum te per filij tui sanguinem rogo, hanc vt mihi gratiam praestes, vt scilicet consequi merear vt ipse me oris sui osculo osculetur, & vbera tua mihi da Domine: sine te enim quid sum? & nisi tibi iuncta & vicina sim, ad quid valeo? si vel modicum a Maiestate tua recedam ac desectam, vbi tandem desinam, Domine, misericordia mea, & bonum meum? & quod hac in vita melius bonum habere velim, quam vt ita tibi coniuncta sim, vt nulla sit inter te & me diuisio? Te socium habe quid dari & esse laboriosum potest? quid non propter te suscipier, qui te ta vicinum & propē habet? quid est, Domine, quod mihi aut ascribam aut acceptum referam? nihil, sed potius vt valde me culpem & reprehendam, eo quod tibi non seruiam? Vnde te cum sancto Augustino tota cum animi resolutione rogo, *mihi vt des quod iubes, iubeas autem quod voles, & numquam, adiuvante tua gratia & auxilio, respiciam retro, aut tergum tibi obuertam.**